

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

16 март 1983 година*

„Ефект на сливането на тарифи в рамките на ГАТТ”

По съединени дела 267 - 269/81

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО, от страна на Corte suprema di Cassazione (Италия) в производството, висящо пред този съд между

Amministrazione delle Finanze dello Stato (Държавна финансова администрация)

и

Società Petrolifera Italiana SpA (SPI), със седалище в Forno Taro (дело 267/81),

и

SpA Michelin Italiana (SAMI), със седалище в Торино (дела 268/81 и 269/81),

относно компетентността на Съда на ЕО да тълкува Общото споразумение за митата и търговията (ГАТТ), относно последиците от заместването на държавите-членки с Общността по отношение изпълнението на задълженията, предвидени в това споразумение и относно тълкуването на няколко разпоредби на ГАТТ по отношение на такси за административни услуги, налагани по отношение на стоки, внасяни в Италия по силата на Закон № 330 от 15 юни 1950 г.

СЪДЪТ,

в състав: г-н J. Mertens de Wilmars, председател, г-н P. Pescatore, г-н A. O'Keefe и г-н U. Everling, председатели на състав, г-н Mackenzie Stuart, г-н G. Bosco, г-н O. Due, г-н K. Bahlmann и г-н Y. Galmot, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Reischl,

секретар: г-н P. Heim,

постанови настоящото

Решение

1. С три определения от 21 май 1981 г., постъпили в Съда на 6 октомври 1981 г., Corte suprema di Cassazione (Върховен касационен съд), е поставил по силата на член 177 от Договора за ЕИО, три преюдициални въпроса относно:

* Език на производството: италиански.

- от една страна тълкуването на член 177 от Договора за ЕИО,
- от друга страна действието в рамките на Общността на Общото споразумение за митата и търговията от 30 октомври 1947 г. (наричано по-нататък Общото споразумение) и на Тарифните протоколи, сключени в рамките на това споразумение от Общността на 16 юли 1962 г. и 30 юни 1967 г. (наричани по-нататък „Тарифните протоколи“), а също и относно тълкуването на преамбюла на Общото споразумение и на членове II, III, VI и VIII от него, във връзка с цитираните тарифни протоколи.

Corte suprema di Cassazione е поставил въпросите, за да може да определи съвместимостта с тези разпоредби на налагането на 0,5 % мито *ad valorem* за административни услуги, въведено от Закон № 330 от 15 юни 1950 г. (наричано по-нататък мито за административни услуги).

2. Тези въпроси са поставени в рамките на спорове между различни вносители и Amministrazione delle Finanze dello Stato (Държавна финансова администрация, наричана по-нататък “Администрацията”), относно налагането на мито за административни услуги върху различни стоки, внасяни от трети страни, които са страни по Общото споразумение. От определенията за препращане е видно, че спорните такси са налагани между 1964 и 1967 г. по дело 267/81, 1965 - 1971 г. по дело 268/81 и от м. октомври до м. декември 1963 г. по дело 269/81. На първа и апелативна инстанция, след като вносителите са получили присъдата на държавата за възстановяване на платените мита, Администрацията подава касационни жалби пред Corte suprema di Cassazione.

По обстоятелствата, предхождащи спора

3. Следва да се отбележи, че Италия се присъединява към Общото споразумение с Протокола от Приложения от 10 октомври 1949 г., влязъл в сила със Закон от 5 април 1950 г. Тарифните отстъпки, предоставени от Италия по онова време са се съдържали в Списък XXVII, приложен към Общото споразумение. Този списък е променен по време на няколко конференции относно тарифите, състояли се в периода 1950 – 1960 г.

4. В края на „Кръгът Дилън“, който се провежда от 1960 до 1961 г., и в който за първи път участва и Общността, е изготвен Списък XI (ЕИО), който трябвало да замени списъците на предишните отстъпки на държавите-членки, включително списък XXVII на Италия . Протоколът с резултатите от тези преговори е подписан съвместно от Общността и държавите-членки на 16 юли 1962 г. Изглежда този протокол не е публикуван в Официален вестник на Общността.

5. По време на „Кръга Кенеди“, проведен между 1964 г. и 1967 г. е имало нови преговори по Списък XI (ЕИО), и резултатите от които, съдържащи се в Женевския протокол от 30 юни 1967 г. са ратифицирани с Решение на Съвета от 27 ноември 1967 г. (ОВ L 305, стр. 1). Успехът на тези преговори прави възможно въвеждането на Общата митническа тарифа на 1 юли 1968 г., което означава една година по-рано от планираното.

6. От изложеното по-горе става ясно, че митото за административни услуги е било въведено по време, когато Италия вече е била страна по Общото

споразумение и обвързана от множество мита в рамките на оригиналната версия на Списък XXVII, но преди Общността да договори първия Тарифен протокол и да въведе Общата митническа тарифа.

7. Съгласно правомощието, предоставено Ж от член 13, параграф 2 от Договора за ЕИО, Комисията приема Директива 68/31 от 22 декември 1967 г., адресирана до Италия, относно определяне на разписание за премахването на митото за административни услуги, налагано при вноса на стоки от други държави-членки (ОВ L 12, стр. 8). Съгласно тази директива, въпросното мито е трябвало да бъде премахнато по отношение на търговията в рамките на Общността до 1 юли 1968 г.

8. Тъй като Италия не е изпълнила тази директива, Комисията е предявила иск по силата на член 169 от Договора и Съдът, с Решение от 18 ноември 1970 г. (по дело 8/70, Recueil, стр. 961) е установил неизпълнението на задължение от Италия по член 13 от Договора и по Директива 68/31. Скоро след това, същото е било установено с преюдициално решение от 17 декември 1970 г. (по дело SACE, 33/70, Recueil, стр. 1213).

9. Митото за административни услуги е било премахнато със Закон № 447 от 24 юни 1971 г. Законът влиза с обратна сила от 1 юли 1968 г. по отношение на вноса от други държави-членки на Общността. Така изглежда, че митото е било налагано върху вноса от трети страни до неговата отмяна с цитирания закон.

10. От посоченото по-горе следва, че спорните такси в дело 267/81 са съществували по времето на Тарифния протокол от 16 юли 1962 г. и са продължавали да съществуват по времето на Тарифния протокол от 30 юни 1967 г., но са предхождали въвеждането на Общата митническа тарифа. Спорните такси в дело 268/81 са обхващали период от Тарифния протокол от 16 юли 1962 г. до периода след въвеждането на Общата митническа тарифа, като в това време влиза и Тарифния протокол 30 юни 1967 г. Накрая, спорните такси в дело 268/81 са били изцяло налагани по времето на Тарифния протокол от 16 юли 1962 г.

11. От определенията за препращане е видно, че по същество Администрацията е твърдяла, че тъй като митото за административни услуги е било въведено преди списъка на Общността XI (ЕИО), неговото налагане не би могло да се разглежда като увеличаване на митническите такси в противоречие с член II от Общото споразумение. С цел да разреши спора, Corte suprema di Cassazione е отправил три преюдициални въпроса, идентични в трите дела, които са формулирани както следва:

А) На първо място: Тъй като Общността е заместила държавите-членки по отношение изпълнението на задълженията, предвидени в ГАТТ, и тъй като тя е договорила тарифните отстъпки и сливанията, осъществени в рамките на това споразумение преди 1 юли 1968 г., дали разпоредбите на Споразумението и така договорените списъци попадат (при утвърдителен отговор: от кога и в какви граници) в актовете, за тълкуването на които Съдът на ЕО има правомощие да разглежда преюдициални запитвания по член 177 от Договора, дори в случаи когато от националния съд е поискано да ги приложи или тълкува с оглед

отношенията между страните за цели, различни от тази да се определи дали акт на Общността е валиден или не?

Б) В случай на утвърдителен отговор на предходния въпрос: Какви са, ако има такива, (и ако варират във времето, в какъв хронологичен ред), ефектите в правния ред на Общността и в този на държавите-членки, от факта, че Общността е заместила държавите-членки по отношение изпълнението на задълженията, предвидени в ГАТТ и е договорила новия общ списък XI (ЕИО)? Ако тези ефекти настъпват по различно време, каква е тяхната последователност? По-специално, за целите на извеждането от тях на основа за тълкуването или правило за прилагането на по-късни национални разпоредби, които са в противоречие със Споразумението, задължен ли е националният съд да приеме гледната точка, че като се има предвид компетентността, предоставена по член 177 от Договора, че ГАТТ, специално по отношение на разпоредбите, посочени в следващия въпрос, има стойност на обикновено международно задължение и няма пряко вътрешно действие, или ако наистина има такова действие спрямо отношенията между страните, и ако наистина случая е такъв, дали ГАТТ има същия статут или по висок статут от противоречащите му национални разпоредби?

В) Ако отговорът на въпрос А) е положителен и независимо от отговора на въпрос Б), с оглед предоставяне на националният съд на насоки за тълкуването на националните разпоредби:

В.1) Дали ГАТТ - и по-специално преамбюла (сега член I, параграф 2) във връзка с член II (сега III), параграф 1, буква б) и параграф 2, член III (сега IV), параграф 2, член VI и член VIII – забранява въвеждането по отношение, на който и да било продукт, било той включен или не в списъците, упоменати в член II (сега III), на нови мита и такси, от какъвто и да било вид, наложени върху или във връзка с вноса?

В.2) В случая на продуктите, включени в списъка с отстъпки, предоставени от държавата след нейното присъединяване към ГАТТ – и по-специално по отношение на онези държави, които са и членове на Европейската икономическа общност, в случая на стоки, включени в Списък XI (ЕИО), изготвен първо при приключването на „Кръга Дилън”, а след това при приключването на „Кръга Кенеди” – дали датата, която трябва да се използва с оглед определянето на нивото на митата и други такси върху вноса, обхванати от забраната за увеличаване, определена в член II (сега III), параграф 1, буква б) от ГАТТ, е датата на присъединяване към ГАТТ или датата на протокола, въвеждащ новите отстъпки?

По последиците от заместването на държавите-членки от Общността по отношение на ангажиментите на Общото споразумение (въпрос А))

12. Corte suprema di Cassazione се позовава първо на практиката на Съда на ЕО по въпроса за заместването на държавите-членки от Общността във връзка с изпълнението на ангажиментите съгласно Общото споразумение и на правомощието на Съда по член 177 от Договора да тълкува разпоредбите на споразумения, които обвързват Общността (в това отношение са упоменати по-

специално Решенията от 12 декември 1972 г. по дела *International Fruit Cy*, 21 - 24/72, *Recueil*, стр. 1219, от 24 октомври 1973 г. по дело *Schlüter*, 9/73, *Recueil*, стр. 1135; от 30 април 1974 г. по дело *Haegeman*, 181/73, *Recueil*, стр. 449 и от 11.11.1975 г. по дело *Nederlandse Spoorwegen*, 38/75, *Recueil*, стр. 1439). След това е повдигнат въпроса дали съответните разпоредби на Общото споразумение и на Тарифните протоколи, сключени от Общността са обхванати от правомощието на Съда да разглежда преюдициални запитвания по член 177 от Договора, дори в случаи когато от националния съд е поискано да ги приложи с оглед отношенията между лица, за цели различни от определянето валидността на акт на Общността.

13. Освен това, *Corte suprema di Cassazione* пита от коя дата и при какви ограничения е станало това заместване, като се отчита факта, че Общността е договорила тарифни отстъпки и е поела ангажменти в рамките на Общото споразумение още преди 1 юли 1968 г., датата на влизане в сила на Общата митническа тарифа.

14. Както Съдът е имал възможност да подчертае в цитираните решения, важното е разпоредбите на Общото споразумение, също като разпоредбите на всички останали споразумения, обвързващи Общността, да имат универсално прилагане в рамките на цялата Общност. Всяка разлика в тълкуването и прилагането на разпоредби, които обвързват Общността пред трети страни би могло не само да застраши единството на търговската политика, която според член 113 от Договора трябва да се основава на общи принципи, но също така да причини нарушаване на търговията в рамките на самата Общност, в резултат на разликите в начина на прилагане в отделните държави-членки на действащите споразумения между Общността и трети страни.

15. Следователно, правомощието, предоставено на Съда с цел осигуряване на единното тълкуване на правото на Общността, трябва да включва и определяне на обхвата и ефекта от правилата на Общото споразумение в рамките на Общността, а също така и на ефекта от Тарифните протоколи, включени в рамките на това споразумение. В това отношение е без значение дали от националния съд се иска да оцени валидността на актове на Общността или съвместимостта на национални законови разпоредби с ангажменти, обвързващи Общността.

16. Тъй като, както фактите, свързани с настоящите дела, така и актовете, приети от Общността, свидетелстващи за участието Ж в системата на Общото споразумение, се разпростират върху продължителни периоди от време, възникват специфични въпроси във връзка с действието във времето на установените по-горе принципи.

17. В този контекст, следва да се посочи първо, че както е заявил Съдът в решението си от 12 декември 1972 г. (по дело *International Fruit Cy*, цитирано по-горе), заместването на държавите-членки от Общността по отношение на ангажиментите по Общото споразумение е настъпило на 1 юли 1968 г. след въвеждането на Общата митническа тарифа. Именно към този момент Общността, изпреварвайки срока, определен за преходен период, е поела изцяло правомощията, свързани с областта на прилагане на Общото споразумение.

18. От друга страна, във връзка с въпросите, обхванати от тарифните протоколи, включително отстъпките и обвързващите ангажименти, договорени в рамките на Списък XI (ЕИО), който представлява неразделна част от тези протоколи, последицата от сключването на тези споразумения е, че по силата на член 228 от Договора, те обвързват държавите-членки също както и самата Общност. Поради упоменатите по-горе причини, и като се имат предвид, изложените по-долу съображения за вътрешното действие на протоколите, при всички положения е важно те да бъдат тълкувани и прилагани еднакво в рамките на цялата Общност.

19. На поставения въпрос трябва да се отговори, че тъй като по отношение изпълнението на ангажиментите, предвидени от Общото споразумение, Общността е заместила държавите-членки от 1 юли 1968 г., датата на влизане в сила на Общата митническа тарифа, от този момент разпоредбите на това споразумение са между тези, чието тълкуване зависи от правомощието на Съда на ЕО, предоставено му по силата на член 177 от Договора за ЕИО да разглежда преюдициални запитвания, независимо от целта на съответното тълкуване. По отношение на периода преди тази дата, тълкуването е изключително от компетенциите на държавите-членки.

20. Що се отнася до Тарифните протоколи от 16 юли 1962 г. и от 30 юни 1967 г. трябва да се каже, че тези протоколи са актове на институциите на Общността по смисъла на член 177, алинея 1, буква б) от Договора и като такива попадат под правомощието на Съда на ЕО да разглежда преюдициални запитвания.

По въпроса за действието в рамките на Общността на правилата на Общото споразумение и протоколите, сключени в неговите рамки (въпрос Б))

21. След това Corte suprema di Cassazione търси изясняване на ефектите в правния ред на Общността и в този на държавите-членки от факта, че Общността е заместила държавите-членки по отношение на изпълнението на ангажиментите, предвидени от Общото споразумение. Той иска да знае по-специално дали Общото споразумение, заедно с Тарифните протоколи, чрез които е въведен новия тарифен списък XI (ЕИО), има действие както в правния ред на Общността, така и в този на държавите-членки.

22. Corte suprema di Cassazione иска също така да узнае последователността на ефектите от правилата на Общото споразумение и Тарифните протоколи, в рамките на Общността, ако те не настъпват по едно и също време.

23. В своите решения от 12 декември 1972 г. и от 24 октомври 1973 г. (International Fruit Cy и Schlüter, цитирани по-горе), Съдът е отговорил отрицателно на въпроси относно прякото прилагане на две разпоредби на Общото споразумение, а именно член XI за премахване на количествените ограничения и член II за ефекта от списъците с отстъпки. Съдът достигна до това заключение на основата на съображения, свързани с общата схема на Общото споразумение, а именно че тя се основава на преговори на реципрочна и взаимноизгодна база, която се характеризира с голяма гъвкавост на своите разпоредби, по-специално онези, които засягат възможностите за дерогация, мерките, които могат да бъдат предприети в случаи на изключителни

затруднения и изглаждането на различията между договарящите страни. Същите съображения важат и за членовете, посочени от Corte suprema di Cassazione.

24. Доколкото става дума за Тарифните протоколи, сключени в рамките на Общото споразумение, следва да се отбележи, че тези протоколи се характеризират с това, че се отнасят, в тарифните списъци, приложени към тях, до митническите тарифи на заинтересованите страни. Следователно тези протоколи могат, по силата на общата им схема, както и тази на Общото споразумение, да бъдат ефективни единствено чрез посредничеството на митническите тарифи на договарящите страни и следователно, в настоящия случай чрез посредничеството на Общата митническа тарифа.

25. Същевременно, по времето, когато са били наложени спорните такси е съществувала особена ситуация, доколкото в по-голямата си част тези такси са били налагани преди въвеждането на Общата митническа тарифа от 1 юли 1968 г. Следователно е необходимо периодите преди и след тази дата да бъдат разгледани по отделно.

26. Тъй като разглежданите Тарифни протоколи, а също и разпоредбите на Общото споразумение, които определят техния ефект, нямат пряко действие, въпросът за налагането на мито за административни услуги след 1 юли 1968 г. следва да бъде разглеждан изключително в светлината на Общата митническа тарифа. В това отношение е достатъчно да бъдат упоменати Решенията от 13 декември 1973 г. (по дела *Diamantarbeiders*, 37 и 38/73, *Recueil*, стр. 1609), от които следва, че по силата на разпоредбите на Договора относно митническия съюз (членове 18 - 29) и общата търговска политика (член 113), на държавите-членки е забранено да променят ставките на таксите, наложени по Общата митническа тарифа. Следователно една държава-членка не може едностранно да вдигне равнището на Общата митническа тарифа като наложи допълнителни национални мита или такси.

27. Същевременно, както става ясно от същото решение, таксите съществували към датата на влизане в сила на Общата митническа тарифа, не биха могли да бъдат разглеждани като неприложими, особено в аспекта на правната сигурност, освен по силата на специални разпоредби, приети от Общността.

28. Тъй като по отношение на спорното мито, доколкото то се прилага при внос на стоки с произход от трети страни, не е била приемана такава разпоредба, трябва да се заключи, че това мито е можело да бъде налагано законно през периода след влизането в сила на Общата митническа тарифа до отмяната на Закон № 330.

29. С цел да се определи правното положение преди въвеждането на Общата митническа тарифа е необходимо да се обсъди естеството и действието на Тарифните протоколи, чрез които Списък XI (ЕИО) замества предишните национални списъци на държавите-членки.

30. По онова време, държавите-членки са били ангажирани в процеса на привеждане на своите национални тарифи в съответствие с Общата митническа тарифа, както се изисква от членове 23 - 26 от Договора. От това следва, че както

Общата митническа тарифа, така и отстъпките и сливанията, съдържащи се в Тарифните протоколи, договорени по онова време в рамките на Общото споразумение за митата и търговията, не представляват определени задължения за държавите-членки, а по-скоро цел, която да ги ориентира при мерките за сближаване на техните национални тарифи.

31. Следователно на поставения въпрос трябва да се отговори, че за периода отпреди 1 юли 1968 г., Тарифните протоколи от 16 юли 1962 г. и от 30 юни 1967 г. не са имали за цел да защитават частните лица от налагането от страна на държава-членка на такси върху продукти, внасяни от трети страни, и че за периода след 1 юли 1968 г., няма разпоредба на правото на Общността, която да пречи на налагането върху същите продукти, на такса като митото за административни услуги, доколкото те вече са съществували към тази дата.

32. С оглед на отговорите, дадени на първите два въпроса, въпрос В) е без предмет.

По съдебните разноски

33. Разходите, направени от френското правителство, от италианското правителство, от нидерландското правителство, от правителството на Обединеното кралство и от Комисията на Европейските общности, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящо пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени пред него от Corte suprema di Cassazione с Определения от 21 май 1981 г. реши:

1) Тъй като по отношение изпълнението на ангажиментите, предвидени от Общото споразумение за митата и търговията, Общността е заместила държавите-членки от 1 юли 1968 г., датата на влизане в сила на Общата митническа тарифа, от този момент разпоредбите на това споразумение са между тези, чието тълкуване зависи от правомощието на Съда на ЕО, предоставено му по силата на член 177 от Договора за ЕИО, да разглежда преюдициални запитвания, независимо от целта на съответното тълкуване. По отношение на периода преди тази дата, тълкуването е изключително от компетенциите на държавите-членки.

2) Тарифните протоколи от 16 юли 1962 г. и от 30 юни 1967 г. са актове на институциите на Общността по смисъла на член 177, алинея 1, буква б) от Договора за ЕИО и като такива попадат под правомощието на Съда на ЕО да разглежда преюдициални запитвания.

3) За периода отпреди 1 юли 1968 г., Тарифните протоколи от 16 юли 1962 г. и от 30 юни 1967 г. не са имали за цел да защитават частните лица от налагането от страна на държава-членка на такси върху продукти, внасяни от трети страни. За периода след 1 юли 1968 г., няма разпоредба на правото на Общността, която да пречи на налагането върху същите продукти, на такса като митото за административни услуги, предвидено от италиански закон № 330 от 15 юни 1950 г., доколкото те вече са съществували към тази дата.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 16 март 1983 година.

Подписи